

Arrest

nr. 227 364 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 5 oktober 2019 houdende het bevel tot terugrijding (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019 om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 oktober 2019 biedt verzoekster zich aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, nadat zij een vlucht heeft genomen vanuit Kinshasa (DRC Congo) met bestemming Brussel.

1.2. Dezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Op 5 oktober 2019 om 13.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,
Werd door ondergetekende, (...)*

de heer / mevrouw :

naam xx

voornaam xxx

(...)

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te [....]

houder van het document paspoort nummer xxx

afgegeven te MINAFFET op : 24/08/2019

houder van het visum nr. xxx van het type D afgegeven door

geldig van 4/10/2019 tot 1/4/2020

voor een duur van 180 dagen, met het oog op :

afkomstig uit KINSHASA met Brussels Airlines (SN358), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(H) - Staat ter fine van weigering van toegangesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

in het SIS , reden van de beslissing: betrokkene is SIS-geseind door België onder het nummer (xxx)

(...)

Opmerkingen: Het visum nummer 01231995 dient op basis van artikel 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te worden geannuleerd”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3, eerste lid en 58 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijst erop dat zij houder is van een D visum als studente, geldig van 4 oktober 2019 tot en met 1 april 2020. Zij stelt dat het D visum een verblijfsvergunning is in de zin van de richtlijn 2016/801/EU van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2016 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van derdelanders met het oog op onderzoek, studie, stages, vrijwilligerswerk, scholierenuitwisseling, educatieve projecten of au-pairactiviteiten, alsook in de zin van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van de richtlijn. Het is volgens verzoekster ook een toelating tot binnenkomst. Verzoekster betoogt dat door haar de toegang te weigeren op basis van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij artikel 58 van de Vreemdelingenwet schendt. Ze stipt aan dat de verwerende partij er niet voor gekozen heeft de bij de wet voorziene procedures te volgen indien zij van oordeel is dat de toelating onrechtmatig werd bekomen en dat zij zodoende haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

2.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Voorts dient benadrukt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op grond van artikel 3, eerste lid, 5°, 8° en 9° van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker SIS-geseind staat.

Het wordt niet betwist dat verzoeker SIS-geseind staat.

De SIS-seinng betreft een afzonderlijke juridische grond om een beslissing tot terugnrijving te nemen.

Het is inderdaad niet omdat men in bezit is gesteld van een visum door de Belgische ambassade, dat men daardoor ook voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, en al evenmin zou dit betekenen dat de grenspolitie niet zou kunnen controleren of aan de binnenkomstvoorwaarden is voldaan.

Zie hierover:

“Het feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een visum, staat er voorts niet aan in de weg dat voor het betreden van het grondgebied kan worden nagegaan of de betrokkene voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. De Raad benadrukt dat het gegeven dat verzoekende partij beschikt over een geldig paspoort met een geldig visum niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder immers toe om een aantal verificaties door te voeren. Ook in artikel 30 van de Visumcode wordt uitdrukkelijk gesteld dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het feit dat de verzoekende partij desgevallend de voorwaarden zou vervullen voor de toekenning van een visum en dat deze voorwaarden op de ambassade zouden zijn onderzocht belet de grenscontrole instanties niet om deze voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te verifiëren (...-“ (R.v.V. nr. 163 665 van 8 maart 2016, eigen onderlijning)”

Verzoeker kan aldus niet ernstig stellen dat hij, omdat hij in bezit is gesteld van een (studenten)visum, hij automatisch voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.2.3. Het wordt niet betwist dat verzoekster op de luchthaven van Zaventem is aangekomen in het bezit van een D visum, uitgereikt door de verwerende partij in het kader van verzoeksters voorgenomen studie aan de UCL te Brussel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd omdat zij ter fine van weigering van toegang staat gesignaleerd, waarbij wordt verwezen naar artikel 3, eerste lid, 5°, 8° en 9° van de Vreemdelingenwet. Er wordt geduid dat verzoekster SIS-geseind werd door België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het SIS geseind staat omwille van een inreisverbod van drie jaar dat op 20 augustus 2018 jegens haar werd genomen door de verwerende partij. Een beroep daartegen is nog hangende voor de Raad en is gekend onder rolnummer 209.953. Voorts wordt in fine van de bestreden beslissing nog onder de vorm van een opmerking vermeld dat het D visum van verzoekster op basis van artikel 3 van de Vreemdelingenwet dient te worden geannuleerd.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat zij aan verzoekster een D visum heeft verleend en dat het D visum van verzoekster een machtiging tot voorlopig verblijf betreft, in de zin van artikel 58 van de Vreemdelingenwet.

Het betreft in casu een gebonden verblijfsmachtiging, dit is een verblijfsmachtiging die moet worden afgegeven wanneer de aanvrager voldoet aan de voorwaarden van artikel 58 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt :

- 1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;*
- 2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;*
- 3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;*
- 4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.”*

Het gegeven dat verzoekster een D visum werd afgegeven op grond van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, houdt in dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de vereiste voorwaarden, inclusief of verzoekster zich *“niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen”*. Verwerende partij die de visumaanvraag van verzoekster heeft behandeld, kan niet onwetend zijn geweest over het bestaan van een inreisverbod jegens verzoekster. Niet alleen omdat het de verwerende partij zelf was die verzoekster op 20 augustus 2018 een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd, maar ook omdat de verwerende partij op basis van artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° van de Vreemdelingenwet wordt verondersteld te onderzoeken of verzoekster SIS geseind is.

Het rechtsfeit dat verzoekster een verblijfsmachtiging op basis van artikel 58 van de Vreemdelingenwet werd toegekend, houdt onmiskenbaar in dat de verwerende partij dit inreisverbod van 20 augustus 2018 impliciet heeft opgeheven.

Het komt het bestuur, in casu de ter zake bevoegde minister of zijn gemachtigde, op het eerste gezicht toe, wanneer zij naar aanleiding van een controle geconfronteerd wordt met gegevens waarvan zij meent dat deze kunnen leiden tot de intrekking van de verblijfsmachtiging (negotium) die ze zelf heeft toegekend, de bij wet voorziene procedures te volgen wanneer zij van oordeel is dat deze verblijfsmachtiging alsnog onrechtmatig werd bekomen, conform de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet en de richtlijn 2016/801/EU.

Uit de parlementaire voorbereidingen bij de wetswijziging van 24 februari 2017 blijkt verder dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op alle typen van visa, zowel voor kort als voor lang verblijf. De wetgever stipte daarbij aan dat het niet de bedoeling is dat men tijdens de grenscontrole tot een nieuw onderzoek van de aanvraag voor een visum lang verblijf overgaat. Volgens de wetgever kunnen visa die met het oog op een lang verblijf in België afgegeven worden, tijdens de grenscontrole steeds nietig worden verklaard of ingetrokken worden maar enkel indien er ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure bekomen werd (*Parl. St. Kamer, 2015-16, 1696/001, p. 17*). Er blijkt niet dat de verwerende partij

dergelijke beslissing in casu getroffen heeft. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt immers dat het D visum van verzoekster werd “geannuleerd” omdat er “*ernstige redenen zijn om te geloven dat het visum op frauduleuze of ongerechtvaardigde wijze of om misbruik te maken van de procedure bekomen werd*”. Evenmin blijkt enige toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht ligt op het eerste gezicht voor. De verweernota doet aan het bovengestelde geen afbreuk.

Het tweede middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Verzoeksters nadeel bestaat er immers in dat zij de mogelijkheid verliest haar eerste jaar master in de rechten aan de UCL te volgen, wat - gezien de impact ervan op een student - als een ernstig nadeel moet worden aanzien. Dit nadeel vindt zijn grondslag in het feit dat zij wordt teruggedreven zonder dat er rekening werd gehouden met de elementen die de zaak van verzoekster op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing kenmerken.

Zodoende is tevens voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.5. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens wordt bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 5 oktober 2019 houdende het bevel tot terugdrijving (bijlage 11), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. MAES